

Arrest

nr. 324 772 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HEUSEQUIN
Rietvoornstraat 46/501
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 maart 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 28 maart 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HEUSEQUIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asiendiensten.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 24 oktober 2023 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, alsook een beschermingsverzoek op 22 juli 2024 in Duitsland.

1.3. Verzoekster wordt op 11 maart 2025 gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.4. Op 12 maart 2025 worden de Oostenrijkse overheden verzocht om verzoekster terug te nemen. Op 13 maart 2025 stemmen de Oostenrijkse overheden in met dit verzoek op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 28 maart 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans de eerste bestreden beslissing die aan verzoekster op 2 april 2025 ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

naam: Y.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1993

geboorteplaats: H. K.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw Y., K., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 03.03.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een originele Engelse vertaling van haar taskera met nummer [...] voor, afgegeven op 30.06.2014 (1393/04/09 in Afghaanse kalender) in Kabul, Bagrami, Hussein Khil.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 24.10.2023 en in Duitsland op 22.07.2024.

De betrokkene werd in verband met haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 11.03.2025. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt een meerderjarige broer en schoonzus in België te hebben. De betrokkene stelt daarnaast geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben in ongeveer juli 2023 en naar Iran gereisd te zijn. Ze stelt er een week verbleven te hebben en vervolgens naar Turkije gereisd te zijn. Na vijftien dagen stelt ze in Italië aangekomen te zijn en er verbleven te hebben tot in ongeveer oktober 2023. De betrokkene stelt in oktober 2023 in Oostenrijk aangekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene haar vingerafdrukken in Oostenrijk genomen werden op 24.10.2023 wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt in juli 2024 aangekomen te zijn in Duitsland. Volgens de Eurodac-resultaten werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 22.07.2024 in Duitsland genomen wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt eind februari of begin maart 2025 Duitsland verlaten te hebben en in België aangekomen te zijn.

Op 12.03.2025 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 14.03.2025 ontvingen onze diensten een weigering van de Duitse instanties. Ze stellen dat de Oostenrijkse instanties een Duits terugnameverzoek accepteerden en dat de overdrachtstermijn, wegens het onderduiken van de betrokkene, verlengd werd tot 12.02.2026. De betrokkene is in Duitsland gekend als: Y., K., [...]1993/Kabul, Afghanistan. Op 13.03.2025 stemden de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen. De betrokkene is in Oostenrijk gekend met de volgend identiteit:

Y., K., [...]1993/Afghanistan.

De betrokkene stelt haar vingerafdrukken gegeven te hebben in Oostenrijk en Duitsland, maar ontkent dat ze er een verzoek om internationale bescherming indiende.

We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om

internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. De resultaten tonen daarnaast een "hit-1" aan voor Duitsland.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Zij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Oostenrijkse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de

opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang en/of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omwille van haar broer. Ze stelt dat ze bij haar broer wenst te blijven. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat het haar bedoeling was om naar België te reizen om bij haar broer te zijn. Ze stelt niemand in Oostenrijk te hebben die voor haar kan zorgen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene meer familie en kennissen in België heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Wat betreft de verklaringen dat haar meerderjarige broer en schoonzus zich in België bevinden (DVZ, vraag 19 & 20) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar broer en schoonzus, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Oostenrijkse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar meerderjarige broer en schoonzus bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties stemden op 13.03.2025 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene stelt geen redenen betreffende behandeling of opvang te hebben als bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2023 update, laatste update op 10.07.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (AIDA-rapport, pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)").

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (AIDA-rapport, pagina 41, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act"). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 41).

In Oostenrijk werden in 2023 59.232 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8). Verzoekers die terugkeren volgens de Dublinprocedure worden geconfronteerd met dezelfde problemen als andere verzoekers bij de toegang tot het basiszorgstelsel. Omdat provincies terughoudend zijn om asielzoekers uit de federale opvangcentra over te nemen, kunnen verzoekers die terugkeren naar Oostenrijk in de Dublinprocedure uiteindelijk enkele weken of zelfs maanden in grotere eerste opvangfaciliteiten verblijven (AIDA-rapport, pagina 61).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA-rapport, pagina 95).

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren. In de herfst van 2022 kreeg Oostenrijk te maken met een opvangcrisis als gevolg een slechte samenwerking tussen het federale en lokale niveau en een toenemende instroom aan verzoekers door de oorlog in Oekraïne (AIDA-rapport, pagina 115). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Oostenrijkse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport stelt dat de wettelijke termijn waarbinnen de beslissingsautoriteit in eerste aanleg over het verzoek om internationale bescherming moet beslissen, zes maanden bedraagt. Verder wordt gesteld dat de gemiddelde lengte van de reguliere procedure op 31 december 2023 drie en een halve maand bedroeg (AIDA-rapport, pagina 30).

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt gezond te zijn en geen medicatie te nemen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening (AIDA-rapport p. 124).

In elke federale provincie biedt één ngo, die deel uitmaakt van het Netwerk voor Interculturele Psychotherapie en Extreem Trauma, behandeling aan slachtoffers van foltering en getraumatiseerde asielzoekers. Dit is deels gedekt door AMIF-financiering, deels door het ministerie van Binnenlandse Zaken en de regionale ziektekostenverzekering (AIDA-rapport, p. 125).

Het basiszorgsysteem - en dus de geleverde gezondheidszorg - verschilt van provincie tot provincie en is geregeld in veel verschillende wetten op staatsniveau. In sommige deelstaten krijgen asielzoekers opvang in reguliere speciale zorgvoorzieningen. "Meer zorg" voor speciale behoeften moet echter door de verzoeker worden aangevraagd. Een voorwaarde voor het ontvangen van aanvullende zorg is het voorleggen van actuele medisch specialistische bevindingen en beoordelingen waaruit blijkt dat er behoefte is aan zorg, evenals sociale rapporten die niet ouder zijn dan 3 maanden. Deze eisen dragen bij aan de verplichting van de asielzoeker om gedurende de hele procedure mee te werken. Verslagen van ngo's worden ook in aanmerking genomen wanneer het onderzoeken van de extra zorgbehoefte (AIDA-rapport, p. 125).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse instanties."

1.6. Op 28 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister tevens een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze beslissing wordt verzoekster betekend op 2 april 2025. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater})

3.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

3.2. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Zoals verzoekster aanvoert, bevindt zij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de voorwaarde van hoogdringendheid is bijgevolg voldaan

3.3. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

In casu, stelt de Raad echter vast dat de verzoekster de overtreden rechtsregel weliswaar niet specificeert, maar op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij een schending van de materiële motiveringsplicht in. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. Zij onderbouwt haar eerste middelonderdeel als volgt:

“Verzoekster werpt evenwel nu reeds op dat zij formeel betwist dat zij - met kennis van zaken - eerdere verzoeken tot internationale bescherming zou hebben ingediend in Oostenrijk of Duitsland.

Verzoekster herinnert zich enkel dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd en dat zij opgesloten werd in een centrum.

Uit de loutere registratie van verzoekster haar vingerafdrukken in Oostenrijk op 24.10.2023 en in Duitsland op 22.07.2024, kan geenszins worden afgeleid dat verzoekster internationale bescherming zou hebben aangevraagd in Oostenrijk of in Duitsland.

Verweerder motiveert haar beslissing op dit punt als volgt:

“(…).”

Vooreerst: enkel de ‘code 1’ voor Oostenrijk zou er op kunnen wijzen dat verzoekster reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk. De ‘hit 1’ voor Duitsland, daarentegen, wijst er enkel op dat reeds een verzoek tot internationale bescherming zou zijn ingediend in een andere lidstaat — m.n. Oostenrijk. Daarnaast: uit het énkele feit dat er aan verzoekster een ‘code 1’ zou zijn toegekend door Oostenrijk in de EURODAC-databank, kan onmogelijk naar genoegen van recht worden afgeleid dat verzoekster op geïnformeerde wijze en met kennis van zaken een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend in Oostenrijk. Het is weliswaar mogelijk dat verzoekster bevestigend heeft geantwoord op de vraag van de Oostenrijkse autoriteiten of zij zinnens was om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zonder dat zij hiermee bedoelde dat zij in dat land om internationale bescherming verzocht. Verzoekster heeft altijd uitdrukkelijk te kennen gegeven dat België haar bestemming was, waar ze zich wou voevoegen bij haar broer en diens familie.

Het zou volstrekt onlogisch zijn dat verzoekster op geïnformeerde wijze en met kennis van zaken een verzoek tot internationale bescherming zou indienen in een andere lidstaat dan België, wetende dat dit land dan als enige verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van het verzoek, terwijl zij uitsluitend in België familie heeft.

Het is aan verweerster om te bewijzen dat verzoekster effectief een verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk heeft ingediend. De code 1 in het EUODACsysteem volstaat niet.

Indien verweerster volhardt, wordt zij gesommeerd om de nodige stukken op te vragen bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten, in het bijzonder de verklaringen van verzoekster waarin zij om internationale bescherming zou hebben verzocht, en deze te voegen aan het dossier.

In afwachting hiervan, of bij gebrek aan voorlegging van de nodige stukken, dient aangenomen te worden dat verzoekster geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk.

In dat geval, dient te worden besloten dat Oostenrijk niet de verantwoordelijke lidstaat is. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming vervalt immers na een periode van 12 maanden na de illegale binnenkomst, terwijl verzoekster al op 24.10.2023 Oostenrijk binnenkwam (art. 13.1 Dublin III).

Bijgevolg is België wel degelijk verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, in toepassing van art. 3.2 Dublin III."

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac om te vergelijken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikelen 9 en 14 van de Verordening 603/2013/EU worden opgeslagen.

In dit verband merkt de Raad op dat de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting.

Verzoekster ontkent niet dat haar vingerafdrukken werd genomen in Oostenrijk en Duitsland en toont ook niet aan dat het foutief was van de Oostenrijkse en Duitse overheden om verzoekster te gelasten haar vingerafdrukken te laten afnemen.

Verzoekster betwist evenwel dat zij in Oostenrijk en Duitsland een beschermingsverzoek heeft ingediend, laat staan dat zij op een geïnformeerde wijze en met kennis van zaken aldaar een beschermingsverzoek zou hebben ingediend, wat niet logisch zou zijn omdat zij familie in België heeft. Verzoekster meent dat uit de loutere registratie van haar vingerafdrukken niet kan worden afgeleid dat zij een beschermingsverzoek aldaar heeft ingediend. Zij houdt voor dat zij mogelijk zal hebben bevestigd dat zij een beschermingsverzoek wilde indienen zonder dat zij echter bedoelde dat zij in Oostenrijk om bescherming verzocht. Dit betoog, dat niet meer is dan loutere beweringen, overtuigt evenwel niet.

De Raad acht het immers niet aannemelijk dat de Oostenrijkse overheid zomaar een beschermingsverzoek zou registreren en daarmee de verantwoordelijkheid voor dit beschermingsverzoek op zich zou nemen, zonder dat verzoekster daartoe uitdrukkelijk uiting aan heeft gegeven. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat de Oostenrijkse overheden verzoekster hierover niet zouden hebben geïnformeerd.

Aangezien de registratie van een vraag om internationale bescherming met zich meebrengt dat de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de toepassing van alle verordeningen en richtlijnen uit het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel in hoofde van de verzoekster, kan niet worden aangenomen dat zij een verzoeker om internationale bescherming zouden registreren buiten de wil van verzoekster om en zonder dat zij hiervan op de hoogte was of over geïnformeerd werd.

Wat er ook van zij, in het administratief dossier bevindt zich de Eurodac-hit waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd (administratief dossier, Eurodac Search Result d.d. 3 maart 2025).

De verzoekster wordt er vermeld onder de code AT1(...) en de datum van 24 oktober 2023.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden het volgende gesteld: *"Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk."*

Op grond van deze Eurodac-hit werden de Oostenrijkse overheden op 12 maart 2025 gevraagd om verzoekster terug te nemen. De Oostenrijkse overheden erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en verplichting om verzoekster terug te nemen. De vaststelling dat de Oostenrijkse

autoriteiten vervolgens de terugname van verzoekster uitdrukkelijk hebben aanvaard op grond van artikel 18(1) b, van de Dublin III-verordening, vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Gelet op de Eurodac-hit met code "1" en de uitdrukkelijke aanvaarding van het terugnameverzoek door de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18(1)b, van de Dublin III-verordening (dat slaat op de situatie van een verzoeker wiens beschermingsverzoek in behandeling is), kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat zij in Oostenrijk geen verzoek om internationale bescherming indiende.

De Eurodac-hit met code "1" en de uitdrukkelijke aanvaarding van het terugnameverzoek door de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening vormt voor de verwerende partij een voldoende materiële grondslag om vast te stellen dat verzoekster in Oostenrijk een beschermingsverzoek heeft ingediend dat nog in behandeling is. Een verder bewijs dat verzoekster een beschermingsverzoek in Oostenrijk heeft ingediend is niet nodig. Artikel 18 van de Dublin III-verordening handelt immers over de verplichtingen die rusten op de verantwoordelijke lidstaat (dit is *in casu* Oostenrijk), en verzoekster licht niet toe en de Raad ziet ook niet in welke bepaling van de Dublin III-verordening dan wel van de Vreemdelingenwet de verwerende partij zou opleggen om bijkomende bewijsstukken op te vragen bij de verantwoordelijke lidstaat en aan de betrokkene mee te delen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

De verwijzing naar artikel 13(1) is niet dienstig aangezien hier geen toepassing werd gemaakt van deze bepaling, maar wel van artikel 3(2) juncto artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening. Gelet op wat voorafgaat wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Zij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Oostenrijkse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk."

In deze bepaalt artikel 18 (2) van de Dublin III-verordening: *"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af"*. Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Het betoog van verzoekster omtrent Duitsland is gelet op voorgaande vaststellingen niet meer dienstig.

Het middelonderdeel is niet ernstig.

3.7. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel verder aan dat België verantwoordelijk moet worden geacht op grond van de soevereiniteitsclausule in artikel 17 van de Dublin III-verordening. Zij zet hierbij uiteen:

"In het bijzonder wordt daarvoor verwezen naar de hoge mate van afhankelijkheid tussen verzoeksters en haar broer en schoonzus. Zonder hun steun, zou verzoekster er nooit in geslaagd zijn om Afghanistan op haar eentje te ontvluchten en tot in België te geraken.

Verzoekster spreekt daarnaast enkel haar moedertaal. In Afghanistan, had verzoekster tot voor haar vertrek zelfs nooit haar regio verlaten.

Het hoeft weinig betoog dat verzoekster haar kansen op een vlotte integratie in een voor haar compleet vreemde Westerse maatschappij aanzienlijk bemoeilijkt zullen worden wanneer zij moet verblijven in een land zonder enige familie of kennis die haar hierbij kunnen ondersteunen."

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de humanitaire en familiale gronden om in dit geval geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule en dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onrechtmatig is. Ze voegt bij haar verzoekschrift haar identiteitsdocumenten, een attest van samenstelling van het gezin van haar broer en een schrijven van haar advocaat van 2 april 2024, dus na het nemen van de bestreden beslissing, toe.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van haar broer op het Belgische grondgebied en hierover als volgt heeft gemotiveerd:

“Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang en/of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omwille van haar broer. Ze stelt dat ze bij haar broer wenst te blijven. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat het haar bedoeling was om naar België te reizen om bij haar broer te zijn. Ze stelt niemand in Oostenrijk te hebben die voor haar kan zorgen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene meer familie en kennissen in België heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Wat betreft de verklaringen dat haar meerderjarige broer en schoonzus zich in België bevinden (DVZ, vraag 19 & 20) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar broer en schoonzus, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Oostenrijkse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar meerderjarige broer en schoonzus bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Uit het betoog van verzoekster, dat enkel kan worden verbonden aan artikel 17 van de Dublin III-verordening, blijkt dat niet dat ze betwist dat haar situatie niet valt onder artikel 2, g) en artikel 16 van de Dublin III-verordening.

Verder wijst de Raad erop dat de soevereiniteitsclausule in artikel 17(1) van de Dublin III-verordening een loutere discretionaire bepaling inhoudt waar verzoekster weinig concrete rechten kan uit putten.

In dit verband heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 18 april 2024 (zaak C-359/22) het volgende gesteld heeft:

“(…) 38 Bovendien komt uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij

daartoe niet verplicht is op grond van de in die verordening neergelegde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Het gebruik van deze mogelijkheid is overigens aan geen enkele specifieke voorwaarde onderworpen. Die mogelijkheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van voornoemde verordening niet de verantwoordelijke lidstaat [arrest van 30 november 2023, Ministero dell'Interno e.a. (Gemeenschappelijke brochure – Indirect refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, EU:C:2023:934, punt 146 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

(...)

40 In dit verband heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat geen enkele omstandigheid, zelfs niet op het gebied van de grondrechten, een lidstaat ertoe kan verplichten gebruik te maken van deze clausule en om zelf een verzoek te behandelen waarvoor hij niet verantwoordelijk is (zie naar analogie arrest van 14 november 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740, punt 37, en arresten van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punt 97, en M.A. e.a., punten 61 en 72).

(...)

47. Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit dat krachtens de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van die verordening is vastgesteld."

Hieruit blijkt dus dat het een Dublin-Lidstaat totaal vrij staat om op elk ogenblik gebruik te maken van artikel 17(1) van de Dublin-III Verordening (dus ook na de vaststelling dat een andere Dublin-lidstaat verantwoordelijk is) en dat dit aan geen enkele voorwaarde verbonden is, zelfs niet als er een omstandigheid is op gebied van de grondrechten.

Nadat ze vaststelt dat een loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot een toepassing van artikel 17(1) van de Dublin III-verordening, geeft de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing verder aan dat ze haar discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 17 Dublin III op een dubbele wijze invult. Enerzijds doet ze dit door de voorwaarden van artikel 16 van de Dublin III-verordening over te nemen, met name door na te gaan of verzoekster afhankelijk is van haar broer die wettig in België verblijft, hetgeen redelijkerwijs moet worden aangetoond met een begin van bewijs. Zulk begin van bewijs ligt niet voor. Verder stelt de verwerende partij terecht vast dat een integratie bevorderd kan worden door het beschermingsverzoek in België te behandelen, maar dat dit element niet zwaar genoeg weegt om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Door louter het argument van integratie te herhalen in haar verzoekschrift, doet verzoekster hierover niet anders denken. De Raad merkt hierbij overigens op dat dit argument over integratie vooruitloopt op een positieve beslissing inzake het beschermingsverzoek. Anderzijds doet de verwerende partij dit door de voorwaarde van artikel 17(2) van de Dublin III-verordening over te nemen die stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden doch waarbij wordt vastgesteld dat Oostenrijk België niet vroeg het beschermingsverzoek van verzoekster te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid, hetgeen verzoekster niet betwist.

Gelet op de invulling die de verwerende partij aan artikel 17(1) van de Dublin III-verordening heeft gegeven en rekening houdend met het gegeven dat deze bepaling facultatief is en aan geen enkele voorwaarde verbonden, toont verzoekster met haar betoog niet aan dat de verwerende partij in deze onzorgvuldig heeft geoordeeld of kennelijk onrechtmatig heeft gehandeld.

Het tweede middelonderdeel is derhalve niet ernstig.

3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3(2) en artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan *prima facie* niet worden aangenomen. Derhalve is het enig middel niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.9. Er is aldus niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden.

De vaststelling dat niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. MAES TORRES LOREDO